

א

ביום הולדתו של בועז נפטר אביו. לא אביו הביולוגי אמנם, אבל אביו היחיד.

הבשורה הגיעה אליו בעיצומו של דיון מקצועי חשוב. שותפו, יובב, והוא, היו נתונים בשלב המכריע של שכנוע לקוח פוטנציאלי לבחור בחברת "משמעות" - פתרונות הנדסיים" שהם היו בעליה, לפרויקט ארוך טווח. מיד עם סיום הפרזנטציה העבירה אליו סיגל, המזכירה, פתק. אמו מחפשת אותו בדחיפות. הוא הבין שמשהו חשוב קרה, כיוון שאמו ידעה שאסור להפריע לילדים בלי סיבה מספיק טובה, לכן מעולם לא התקשרה אליו לעבודה.

הוא התנצל בפני הנוכחים ויצא מחדר הישיבות כדי להתקשר לאמו. "היי אמא, הכול בסדר?" שאל כששמע את אמו ממלמלת "הלו". "אייר נפטר," היא ענתה ללא הקדמות מיותרות, בלחישת צרודה. בועז שמע את דבריה בקושי, אבל משמעותם נקלטה במלואה. הוא בלע רוק ושאל: "איפה את?" "בבית."

"תני לי רבע שעה ואני מגיע," אמר. "יש איתך משהו?" "לא, מד"א היו פה ולקחו אותו." בקושי שמע את קולה השקט והעצוב מבעד לעוצמה הגוברת של הדופק שלו. "אני בא," אמר וניתק. הוא קרא לסיגל, אמר לה שהוא יוצא וביקש

שתודיע לנוכחים בחדר הישיבות שהוא מתנצל. הוא חייב ללכת. יובב יצטרך להמשיך בלעדיו, או לחדש את הפגישה בעוד עשרה ימים. "מה קרה?" שאלה סיגל.

"יאייר מת", ענה וסגר אחריה את הדלת מבלי לומר דבר נוסף. "יאייר מת", לא, "אבא מת." המשפט נשמע מוזר באוזניו, הלא עד היום הוא כינה אותו "אבא".

הוא עלה על האופנוע מכוון אותו כמעט בהיסח הדעת אל הבית שבו גדל, משחזר במוחו את שיחת הטלפון. "מד"א היו פה ולקחו אותו," היא אמרה. מתי הוא מת? למה אמו לא התקשרה אליו מיד? איך הוא מת? הוא היה בן 65. לא מבוגר כל כך.

בועז החנה את האופנוע מתחת לבניין בן שלוש הקומות ורץ במעלה המדרגות, שתיים-שתיים, פתח את הדלת שמעולם לא היתה נעולה באמצע היום וניגש אל הספה שבמרכזה ישבה אמו.

היא ישבה שם, זקופה ואצילית כמו תמיד, אבל נראתה שבירית כל כך. הוא חש צורך עז לחבק אותה חזק, אבל פחד שתימחץ, לכן התיישב ואחז בידה.

"בועז?" לחשה לו.

"אני פה בשבילך, אמא."

היא השעינה את ראשה על כתפו והוא חיבק את כתפיה. בלבו קיווה שתבכה, אף שלא ידע איך יתמודד עם גודש הרגשות הזה. בתוך דקות אחדות החלו כתפיה לרעוד, וכתפו נרטבה מדמעותיה. כשהתייפחה חיבק אותה בחום, וכשהתחילה למשוך באפה הביא לה ממחטה. הוא ידע שלמרות כאבה הנורא, תיגרם לה מבוכה אם אפה יתחיל לנוזל בנוכחותו, חס וחלילה.

היא ניגבה את פניה, קמה ופנתה לחדר האמבטיה והשירותים. הוא שמע אותה מקנחת את אפה ואת קול המים הזורמים בכיור, ופנה לשפות מים לתה. בתוך כמה דקות היא חזרה לחדר המגורים, פניה נקיות למשעי, ורק עיניה ואפה האדומים מעידים על כך שבכתה.

"אני מכין תה," אמר לה.

"תודה," אמרה, "יש עוגה מעל המקרר, אם אתה רוצה." "לא תודה," אמר, אבל אמו כבר הורידה את העוגה, פרסה לו שתי פרוסות והניחה אותן על הצלחת מולו. במצב אחר היה מתנגד – ואולי נזף באמו על כך שהעוגות שדחפה לו כל החיים אחראיות לצמיג שהוא לא מצליח להיפטר ממנו – אבל לא היום.

הם התיישבו ליד דלפק המטבח, והוא שאל: "את מוכנה לספר לי סופסוף, מה קרה לאבא?"

"יצאתי לסידורים בבוקר, וכשחזרתי הוא ישב, קפוא, על הכורסא שלו בסלון. ניגשתי אליו אבל הוא לא זז, והבנתי מיד שמשוה לא בסדר. התקשרתי למד"א. הם הגיעו די מהר, ובתוך זמן קצר קבעו את מותו," סיפרה לקונית והשתתקה לרגע, כמו משחזרת בראשה את האירועים, ולבסוף הפטירה: "ואז הם לקחו אותו."

בועז התבלבל לרגע, ואז שאל: "אמא, למה לא נסעת איתם?" "הוא כבר מת, לא יכולתי לעשות כלום," השיבה בנחישות. "החובשים אמרו שאני לא חייבת לנסוע, ושאני יכולה לבוא מחר כדי לטפל בבירוקרטיה."

"למה לא התקשרת אלי מיד?" המשיך ושאל.

"כבר לא יכולת לעזור," ענתה, "אז לא רציתי להפריע לך בעבודה. אבל אחרי שהם לקחו אותו, פתאום לא רציתי להישאר לבד. אני מקווה שלא הפרעתי לך במשהו חשוב."

"אל תהיי מגוחכת," אמר וליטף את ידה, "אין דבר בעבודה שיכול להיות יותר חשוב ממך. התקשרת לעוד מישהו?"

"לא," השיבה, והוסיפה: "אוי! אני צריכה להתקשר לאחיות שלך." "תעזבי, אמא, תנוחי. אני אעשה את כל הטלפונים," אמר לה. "אולי תיכנסי לחדר השינה לתפוס תנומה? בתוך שעה בוודאי יתמלא כל הבית באנשים."

"לא נראה לי שאצליח להירדם," אמרה אמו, "אבל אני אשתרע פה עד שרוני תגיע. זה בטח ייקח חמש דקות, היא נוסעת כמו משוגעת. תמר בטח תגיע בעוד שעה, רק אחרי שתארגן את כל הזאטוטים שלה ותגמור להתאפר."

"אמא, אפילו היום את חייבת להיות ארסית?" שאל בחיבה והוסיף: "קצת חמלה."

אמו חייכה אליו ונשכבה על הספה. בועז ישב לידה כמה דקות נוספות, ולאחר שעצמה את עיניה יצא למרפסת כדי לא להפריע את מנוחתה בעודו משוחח בטלפון.

הוא התקשר לאחיותיו שפרצו בבכי מיד כששמעו את הבשורה המרה, ניסה לנחם אותן בטלפון ללא הצלחה יתרה, וסיים את השיחות באומרו שהוא עם אמא בבית, ובבקשה שיגיעו לשם.

כשסיים את שתי השיחות הקשות כבר הרגיש סחוט, והשתוקק לסיגריה. הוא הפסיק לעשן לפני שנים, ביום שבו הכיר את מיה אשתו. מיה! הוא עדיין לא התקשר אליה! וידע שהיא תיפגע מכך שלא התקשר אליה מיד. בדרך כלל הם נהגו לחלוק את הבשורות הטובות והרעות ללא שהות. אבל עד עכשיו הוא אפילו לא חשב עליה.

הוא התקשר אליה, ואכן שמע בקולה שנפגעה. אבל היא היתה אצילית, כדרכה, ולא אמרה על כך דבר. רק שאלה איך אמא שלו לקחה את זה. אחר כך נעשתה עניינית והתחילה לנהל את המשך היום – היא תצא בעוד חמש דקות מהעבודה, תיקח את אורי מהמעון ותעבור דרך המעדנייה, להביא להם אוכל לארוחת הערב. אפילו לא שאלה אותו איך הוא מרגיש, והוא ידע שהיא כועסת על כך שלא התקשר אליה קודם, לכן אמר: "מיה, מותק, אני יודע שהייתי צריך להתקשר אליך מיד, אבל מאוד מיהרתי אל אמא, ומהרגע שהגעתי אליה זה היה רק היא ואני. כך נמשכה השעה האחרונה, ורק לפני כמה דקות התקשרתי להודיע לתמר ולרוני."

"טוב", קולה של מיה התרכך. "איך אתה?"

"את יודעת. לוקח לדברים האלה זמן לחלחל."

"מסכן שלי. אפילו לא הספקנו לחגוג לך יומולדת", אמרה מיה.

הוא שכח לגמרי שזהו יום הולדתו. היו להם תכניות לצאת בערב. טוב, מיה בטח תבטל את מה שצריך לבטל.

הוא סיים את השיחה ותהה למי עוד צריך לצלצל. לא עלה בראשו אף

שם של קרוב משפחה או חבר. רק שם אחד לא הפסיק לנקר בראשו: שם ששנים לא חשב עליו, שמו של אביו הביולוגי, שנעדר מאז מלחמת ששת הימים. נתן שר-שלום.

28.5.67

חיה ונתן ישבו בסלון דירתם שבתל אביב והקשיבו לנאומו של לוי אשכול ברדיו. נתן הגיע הביתה בשעות הערב המוקדמות לאחר שהחזיר לבסיס את מכוניתו הפרטית של אחד המג"דים, והיה אמור לקחת למחרת משאית מרמלה ולהעבירה לגדוד. הוא שמח שזכה לחלוק כמה שעות שקטות בחברת חיה, אשתו ובנו הפעוט.

הוא הגיע בדיוק כשחיה השכיבה את בועז, ואף שתמיד הקפידה על שעות השינה של בנם, לא עמד לבה להתנגד לכך שיבלה עוד שעה בחיק אביו. היא השאירה את שניהם בחדר הילדים, והלכה להכין לנתן ארוחת ערב. כשחזרה לחדר, לאחר עשרים דקות, היא מצאה את נתן שקוע בשינה עמוקה על השטיח, כשבועז ישן עליו. היא עמדה בפתח, מתבוננת בשניים כשחיוך על שפתייה. המראה היה מושלם עד כדי כך שהיא פחדה לזוז, כדי לא להעיר אותם. היא אהבה אותם כל כך, הם היו כל עולמה. בעלה יפה הבלורית, ששפם דק עיטר את שפתו העליונה, ובנה המושלם, שבא מהר כל כך אחרי שנישאו, ללא כל מאמץ, והמשיך את דרכו בעולם כתינוק נוח שכמעט לא בכה, והחל לחייך כבר בגיל שבועיים. מדי לילה, לפני קריאת שמע על המיטה, נהגה לברך על מזלה הטוב.

בועז זו על גופו של נתן ששכב על השטיח, והתעורר ברגע האחרון לתפוס את בנו לפני שייפול על הרצפה. הוא ראה את חיה מתבוננת בהם במבט אוהב וחייך אליה. היא נטלה ממנו את בועז, נתן קם על רגליו, וביחד הם הניחו את הפעוט במיטה וכיסו אותו ב"נומה", שמיכת הקיץ הדקה שלו. הם עמדו חבוקים רגע נוסף ליד המיטה, לפני שהידקו סביבה את הכילה ויצאו מהחדר.

עלינו, אלא לתקוף בנסיבות שנוחות לנו, "ענתה לו חיה, מצטטת מהדברים שנשמעו בכלי התקשורת במהלך הימים האחרונים. "אנחנו מוכנים יותר מכפי שאי פעם היינו, "ענה לה נתן, קולו גובר ועיניו נוצצות. "את צריכה לראות את כל הכוחות שרק יושבים ומחכים לפקודה. לו יכולתי, הייתי מרחיב את דבריי בנושא, אולם עלי למלא פי מים."

"ומה עם העורף?" שאלה, "האם צה"ל מוכן להגן על העורף?" "אהובתי, כידוע לך, צה"ל יכול להגן על העורף במידה מוגבלת. חיל האוויר תגבר את כוחותיו, ויימנע תקיפות אוויריות כמיטב יכולתו. אולם גם על העורף מוטלת אחריות למגן את עצמו. לדוגמה, האם בדקת את המקלט בביתנו?"

"בוודאי, "ענתה חיה, נעלבתי. "אתמול ירדנו, כמה שכנים, למקלט, הוצאנו ממנו ציוד ישן שננטש בו, ניקינו אותו ואף הורדנו כמה מזרנים וכריות מגברת שפירא שבנה עזב את הבית. אפילו קונסרבים הורדנו. "ומה עם הבית?" שאל נתן, מסתכל סביבו, "אני רואה שלא כיסית את החלונות ולא צבעת את הנורות."

"אני יודעת, "ענתה לו חיה, "הרי המלחמה עדיין לא התחילה, וכפי שאמר אשכול, אולי היא גם לא תתחיל. אינני רוצה ליצור כבר עכשיו אווירה עגומה בבית. די לנו בכך שאתה אינך כאן. אינני רוצה להעציב את בועז עוד יותר."

"טוב, אולי אפשר להמתין עם זה כמה ימים. מי יודע, אולי בסופו של דבר תימנע המלחמה, "אמר נתן, נכנע לדבריה בחיוך, "אבל הישארי קשובה."

"אתה יודע שאתה לא צריך לדאוג לי, "החזירה לו חיה חיוך ונשקה על שפתיו, "רק תדאג לחזור אלינו בשלום."

נתן ידע שהוא לא צריך לדאוג לחיה. היא תמיד היתה בחורה עם ראש על הכתפיים, תמיד עניינית ולא שוקעת בנוסטלגיה. "אל תדאגי לי, אהובתי, "ענה לה, "לצערי לא שובצתי כרגע לתפקיד לוחם. שיבצו אותי בתפקיד נהג, כנראה עד לסוף המלחמה. דווקא נהגים חסרו להם

שולחן הפורמייקה המשובצת שבמטבח היה ערוך, ועליו הניחה חיה מאכלים ביתיים פשוטים. "זה מה שהספקתי, "התנצלה. "נטרפה עליך דעתך?" ענה נתן, מתבונן בהפתעה בארוחה שהכינה, "הרי ארוחה פשוטה זו הינה כסעודת מלכים לעומת העיסה בה מאכילים אותנו טבחי צבא ההגנה לישראל."

חיה צחקה צחוק משוחרר. היא אהבה שנתן מדבר בשפה מליצית, ספק ברצינות ספק מתוך שעשוע. הוא אהב שירה עברית, והם בילו ערבים רבים כשהוא מדקלם לה שירים חדשים ששמע ברדיו ושינן את מילותיהם. היא, לעומת זאת, נטתה לשמוע רק את המנגינה; רק כשהיה מדקלם לה את השירים יכלה ליהנות ממשמעות המילים.

אחרי ארוחת הערב הם עברו לסלון, כוסות תה בידיהם, בדיוק כשהודיע קריין קול ישראל על תחילת נאומו של ראש הממשלה. הם ישבו חבוקים על הספה והאזינו לרדיו.

תחילה דיבר לוי אשכול על התוקפנות המצרית נגד ישראל, שהתבטאה הפעם בחסימת מצרי טיראן. "טוב שסופסוף קוראים לילד בשמו, "אמר נתן בתגובה. הלהט בו אמר את הדברים העלה חיוך על שפתיה של חיה. בהמשך דיבר אשכול על כך שהכוננות הצבאית נשארת בתוקף. נתן הנהן כמאשר את ההחלטה. אלא שאז, כשראש הממשלה מנה את תהליכים המדיניים שבדעתו להוציא לפועל כדי להביא לפתרון הבעיה, הוא התחיל לגמגם.

"זה מנהיג? מה פתאום הוא מדבר על תהליכים מדיניים?" קרא נתן. "אנחנו ערוכים ומוכנים, ורק מחכים שיתנו לנו אור ירוק לצאת לדרך."

"נתי, אתה באמת רוצה מלחמה?" שאלה חיה, כולה חלחלה, והתרחקה ממנו כדי להתבונן בו.

"אהובתי, האויב עומד על פתחנו, "ענה נתן. "אם לא נכה בו מיד, הוא רק יתעצם. כוחות של כל מדינות ערב מוזרמים לאזורנו, בעוד הממשלה מקיימת מה שהיא מכנה 'מגעים מדיניים'."

"כן, אבל בן גוריון אמר שאסור לנו להיגרר למלחמה אשר תיכפה

"עוד מעט", התנגדה חיה בקול ישנוני ומתפנק, "תישאר אתי במיטה עוד קצת. עדיין אמצע הלילה."

הוא הצמיד אותה אליו, מתכרבל כנגד גבה, והחל לנשק את תנוך אוזנה. "צריך לקום", לחש לה עם כל נשיקה.

היא ניסתה לגרש אותו מאוזנה, ואז נשמע טיפוף צעדים. בועז שעט לחדרם, וקפץ על מיטתם.

"אבב, אבב!" קרא, "לא חלמתי, באמת באת!"

נתן חיבק את בועז, שזינק לזרועותיו והניף אותו באוויר, לקול צחוק הילדים המתגלגל שלו שמילא את החדר כמו צלילי פעמונים.

"תיקח אותי לגן?" שאל אותו בועז.

"אני חושש שלא אספיק", ענה לו אביו, מדבר אליו כתמיד כאל אדם מבוגר.

"מה? אתה כבר צריך ללכת?" שאל בועז בכעס.

"עוד מעט", ענה נתן בעצב, "אבל בוא ונאכל ארוחת בוקר יחד."

בזמן ארוחת הבוקר בועז ישב על ברכיו של נתן וסירב לעזוב אותו לרגע.

חיה טרחה סביבם והגישה להם הכול כדי שנתן לא יצטרך לקום למורת רוחו של בועז.

בשבע קם נתן ואמר: "יקירי, לצערי הגיעה העת לצאת לדרכי."

"עוד לא, אבב", התחיל בועז לבכות.

"אני מצטער חמוד", אמר נתן וחיבק אותו חזק, לפני שהעביר אותו לחיה.

"רגע, אהובי", אמרה חיה, ומחתה את לחיו של נתן במגבת, "הוא מרח אותך בגבינה."

נתן נשק לשניהם, ואמר לבועז: "תשמור על אמא, טוב? עכשיו אתה הגבר בבית."

בועז לא ענה. הוא הצמיד את ראשו לצווארה של אמו ופרץ בבכי.

לבו של נתן נשבר. הוא לא רצה להשאיר אותם כך, אולם השעה דוחקת.

הוא נשק לחיה, ליטף את ראשו של בועז, ויצא לדרך.

עכשיו, וכיוון שהפלוגה שלי חסרה מ"פ כרגע, החליטו להפוך את חלקנו לנהגים ופיזרו אותנו בין היחידות השונות."

"בוודאי מוזר לך לעשות מילואים בלי חבריך לצוות", אמרה חיה.

"אכן", ענה נתן. "אבל פוגשים אנשים טובים. אני לא יודע אם יד הגורל בדבר, אבל אני משובץ עם דני", הוסיף, מקפיד כהרגלו על נימה חיובית.

"דני המפורסם? שותפך למשימות ולמזימות?" צחקה חיה, ששמעה אינספור סיפורים על עלילותיהם, אולם לא זכתה לפגוש את דני עדיין. "הוא ולא אחר", צחק נתן. לאחר מכן נזכר במשהו, ושאל: "היית בחנות?"

"כן", ענתה חיה, "הלכתי לשם אתמול עם בועז. הכול בחנות בסדר. לא נגעו בסחורה שבכספת."

"את לא רוצה לפתוח אותה לפחות בבקרים?" שאל.

"אני לא רואה בכך טעם רב", ענתה חיה, "נדמה לי שאנשים לא מעוניינים עכשיו במותרות דוגמת תכשיטים. אתה צריך לראות את רחוב דיונגוף, הוא התרוקן מאנשים וחצי מהחנויות סגורות. אפילו אנשי הפינות כבר לא יושבים על הברזלים."

"אכן, ימים קשים", אמר נתן, לקח את ידה בידו וקירב אותה אל שפתיו. הוא הסתכל בה באהבה, והיא ידעה שהוא מנסה להבטיח לה בעיניו שהכול יבוא על מקומו בשלום.

הם נכנסו למיטה ובילו את מרבית הלילה ברקימת תכנויות לימים אחרים, כשנתן יחזור מהמילואים.

"אולי הגיע הזמן לעשות לבועז אחות קטנה", אמר נתן.

"אפשר להתחיל הלילה", הציעה חיה.

"בשמחה", ענה לה נתן.

נתן התעורר השכם בבוקר, ונשק ברכות לעיניה של חיה. "אהובתי, עלי לנסוע", לחש לה.

נפלא היה יאיר; שיחות שמצדו הסתכמו בעיקר בחיוכים ובהנהוני ראש. בלילות הציפו אותו דאגות: איך תסתדר אמו לבדה? האם האחיות שלו תתגברנה? הן היו שבורות לגמרי. בועז ידע שיוסי, בעלה הפסיכיאטר של תמר, נתן לה כדורי הרגעה כדי שתישן בלילה. עדיין לא בת שלושים, וכבר אם לארבעה ילדים, השניים האחרונים תאומים, וכרגע אמו של יוסי טיפלה בהם. אבל מה יהיה בהמשך? ורוני היתה די לבד. היא גרה אמנם כבר כמה חודשים עם מישהו שבועז לא זוכר אף פעם את שמו, אבל הוא לא נראה הבחור הכי תומך בעולם, אפילו לשבעה כמעט לא הגיע.

לפחות היתה לו מיה כדי לעזור לו. היא היתה שם כל יום אחר הצהריים, וידאה שלא חסר כיבוד ודאגה שישב מדי ערב ויאכל איתה ועם אורי, בנם בן השנתיים.

בהמשך השבוע עלו בו תהיות שנסבו על עניינים כלכליים. מה השאיר אחריו יאיר לאמו? האם היא תסתדר? האם הוא ואחיותיו ירשו משהו? הוא ידע שאסור לו לדבר על זה כרגע, כי אמו לא תסכים לדון בנושא עד לאחר השלושים. אבל קיווה שתמר ורוני תקבלנה איזו ירושה שלא תזיק להן. הוא היה מסודר לא רע מבחינה כלכלית, ומדי פעם ניסה לעזור בלי לדרוך לאף אחד על הבהונות. העניין הזה הצריך רגישות יתר בעיקר בכל הקשור לתמר, שיוסי בעלה נטה להיפגע מניסיונות העזרה שלו ולפרש אותם כחוסר אמון בכישוריו.

כשנרדם לבסוף התעוררו החלומות בהם כיכב אביו הביולוגי. חלומות שכבר שכח מזמן, חלומות ילדותו. הוא חלם שהוא ואמו יושבים לאכול ארוחת ערב, ופתאום נפתחת הדלת ואביו מופיע במדים מאובקים, רובה תלוי על כתפו. כשהוא מחבק אותו הוא דוקר מזיפים בני כמה ימים. בחלומות לא היה ריח. משום מה, היעדרו של זה היה מוחשי יותר ממה שכן הופיע בחלום. מוחשי יותר מהזיפים ומהאבק שעל הבגדים.

אחרי העליה לקבר, בתום השבעה, אמרה לו אמו שהגיע זמן שיחזור לביתו.

ב'

במהלך שבוע האבל בועז הרגיש שהוא הולך לאיבוד, כאילו משקל כל העולם מונח על כתפיו. טוב, אולי לא כל העולם, אבל עיקר הטיפול במשפחה נפל עליו, והוא חש בכך היטב. הוא טיפל בכל ענייני הלוויה, עשה את הטלפונים הנחוצים לקרובי המשפחה ולחברים, וארגן את ביתה של אמו לקראת השבעה. כיוון שידע שהדבר חשוב לה, הוא אפילו דאג שבכל ערב יהיו בביתה של אמו עשרה גברים למניין.

למזלו, שותפו לחברה היה גם הוא איש משפחה שהבין ללבו, ועל כן ידע, ברגשות, לקחת על עצמו את הטיפול בכל עסקיהם מבלי להטריד את בועז. הוא לא הזכיר את העסק אפילו כשהגיע לביקור תנחומים במהלך השבעה, ובוועז הכיר לו תודה עמוקה על כך. הוא לא היה מסוגל לחשוב על דבר לבד ממות אביו והפעילות התובענית שנדרשה ממנו סביב לו. כשלא היה עסוק בעניינים הטכניים שהיו כרוכים בימי השבעה, היה עליו לתמוך באחיותיו הצעירות שהגיבו בקיצוניות רבה למוות הבלתי צפוי, וממש התפרקו בהלוויה. אמו היתה חזקה יותר, לפחות כלפי חוץ, בעיקר כשהיו אורחים בבית. אבל אחרי שכולם עזבו והבית התרוקן שוב, היא ביקשה שיישאר איתה, והוא מצא את עצמו ישן על הספה הנפתחת בחדר העבודה של יאיר.

בועז היה עסוק בדאגה לאמו ולאחיותיו, עד כדי כך שלא נותר לו זמן להתאבל בעצמו, אפילו לא זמן לחשוב. הכול מסביבו היה מכני לחלוטין: ענייני בירוקרטיה ושיחות עם קרובים וחברים על איזה איש